

FÖVENYI SÁNDOR

Külvárosi nyár

Pincehideg dinnyét majszoló gyerek,
nyúlós aszfaltba ragadt cipő.
Jobb időket megélt úrinő, kezében cekkerek,
bennük bor és vécéöblítő.

Itt szoba-konyhára szűkült az élet,
szombaton csirkepörkölt nokedlival.
Sramlidal jutott eszébe Weisznének,
ring a segge, ahogy ingeket vasal.

Dudálnak, megjött a szódás,
boldogan felkacag pár másnapos gyomor.
Jézus szobor a kézben, este lottóhúzás,
még mindig „álmodik a nyomor”

Kovácsék húsz éve nem nyaraltak,
maradt a füledt pesti pára.
A kurvák ára is egyre lejjebb ballag,
Vilmának két cigánylány a konkurenciája.

Régen a szerelem mellé vacsora járt,
a sarki kocsmában gulyásleves.
Eső szemez, mégis zihál a nyár,
monoton, akár egy karcos hanglemez.

Külvárosi tél

Itt nincs golyó tetováltá vakolat,
csupán lepergő penészes enyészet,
a házmesterek száján sablon-mondatok:
szemét a világ, rohadt az élet,
majd rágyújtanak, füstöt böfögnek,
és odébb löknek pár hasas kukát.
A földszint kettőbe rendőrök jöttek,
drogot nem találtak, csupán piát.

Itt, ha elered, akkor örökké esik a hó,
és rászikkad a fekete cserepekre.
Lopott szeneszsákok a házak. Hízik az éj,
s jégvirág-álmom hűvösül az ablakszemekre.

ILSEC